

9. fejezet - Ismét Godric's Hollow-ban

Szombat reggel már korán felkeltek, mivel el akarták kerülni a többiek kérdezősködését. Ginny már izgatottan várta őket a klubhelyiségben.

- Ginny, ezt vedd fel légy szíves - kérte Harry. Átadta a lánynak a negyedik karkötőt, aki érdeklődve forgatta ujjai között. - Ez az egyik azok közül, amiket Hermione készített - magyarázta a fiú, és pulóvere ujját felhúzva megmutatta karján a sajátját. - Ha felmelegszik, és a színe vörösré változik, jelezd McGalagony tanárnőnek, Billnek, Charlie-nak, vagy Hagridnak, szóval valakinek a Rendből, hogy bajban vagyunk.

- De hát mit mondjak nekik, ha én sem tudom, hol lesztek? - méltatlankodott Ginny.

- Ne aggódj, Dumbledore portréja tudja, hová megyünk - nyugtatta meg Hermione. - Ha a karkötő ismét visszanyeri eredeti színét, már minden újra rendben van, pánik lefújva.

A lány elszántan bólintott.

- Jól van, de ígérjétek meg, hogy ha bármi bajt észleltek, azonnal le hoppanáljatok onnan, akárhová mentek is.

- Bízz, bennünk, Ginny! Előre megbeszéltük, hogy ha menekülni kell, hol találkozunk. A Szent Mungó melletti sikátorban beszéltük meg, hogy ha sérültet viszünk, rögtön el tudják látni. Hermione ötlete volt, de reméljük nem lesz rá szükség. Oda jöjjön a segítség, ha máshol nem találunk. - Harry egy pillanatra szinte elveszett a lány szemeiben. - Ginny kérlek, semmiképpen ne hagyd el az iskolát! Itt nem eshet bajod.

- Rendben.

A lány a csuklójára húzta az ékszer, azután egyenként megölelte őket.

- Légy jó, hugi! - ölelte súgta a fülébe bátyja.

- Jó utat! - búcsúzott Ginny könnybe lábadt szemekkel, ujjaival a karkötő finom díszítését simogatva.

Reggeli után nyomban elindultak. A birtok határa felé menet összetalálkoztak a kastély felé igyekvő Hagriddal és Charley Weasleyvel.

- Hát ti hová mentek? - állította meg őket gyanakodva az óriás.

- Az igazgatónő engedélyt adott egy kis hétvégi kimenőre - válaszolta kitérően Harry.

- Anya tud róla? - szegezte a kérdést Charlie az öccsének, aki rögtön a feje búbjáig elvörösödött.

- Biztosan tudni fogja. Annyi Weasley van itt, hogy valaki tutira elfecsegi - felelte fintorogva a fiú. - Már nem vagyok gyerek! Anya úgy kezel, mint egy csecsemőt.

- Csak fél, hogy bajod esik.

- Egy hét alatt igazán meglátogathattatok volna - nézett végig rajtuk szemrehányóan Hagrid. - Ginny bezzeg le tudott jönni hozzám.

- A jövő héten mindenképpen meglátogatunk - szögezte le gyorsan Harry. A nagydarab férfi arca a hírre valamivel vidámabb lett.

- Ebédnél szóljatok, hogy tudjam értesíteni Grópot is.

- Valamikor megejthetnénk a sárkánylátogatást - szökött közbe Charlie. - Hagrid említette, hogy szívesen megnéznének őket. Már sokkal békésebbek, amióta megszokták az új otthonukat.

Ron és Hermione rémülten néztek barátjukra, de ő csak ártatlanul vonogatta a vállát. Teljesen kiment a fejéből, amit Hagridnak ígért...

- Most már mennünk kell - búcsúztak el, és tovább indultak.

- Vigyázzatok magatokra! - hallatszott még utánuk a félóriás öblös hangja.

A díszes, kovácsoltvas kapun kilépve, meglepődve vették észre a környéket vizslató Rémszem Mordont. A férfi barátságosan üdvözölte őket, miközben mágikus szemével egyenként szemügyre vette mindegyiküket. Harry ismét magán érezte a kellemetlen, vesébe látó tekintetet.

- Na, végre! Már azt hittem, hogy lefűjják a kiruccanást.

- Velünk akar jönni? - néztek rá megrökönyödve.

- Azt azért nem, csak ellenőrzöm, hogy indulásig minden rendben volt-e. Nem szeretem a meglepetéseket. Mikor tértek vissza?

- Még nem tudjuk, uram. Egész hétvégére kimenőt kaptunk, úgyhogy vasárnap estig mindenképpen visszatérünk.

- Ne feledjétek: Lankadatlan éberség!

Végül Harry két részletben - egyenként mindkét barátjával -, Godric's Hollowba hoppanált.

A hoppanálás kellemetlen élményéből felocsúdva, kíváncsian néztek körül. A falutól biztonságos távolságban, egy közeli domb tetején, bokrok fedezékében találták magukat. Pontosan ott, ahonnan a legutóbb Harry és Remus Lupin távozott. Először figyelmesen megszemléltek a környéket.

- Harry! Szerintem, vedd fel a köpenyedet! - javasolta Hermione. - Ha bármi váratlan történik, rólad senki nem fog tudni, és hal kell, tudsz segíteni nekünk.

- Jó ötlet. - A fiú magára kanyarította a láthatatlanná tévő finom anyagot.

- Mindig mondtam, hogy zseniális vagy! - lelkesedett Ron, átölelve a piruló lányt.

Mindent figyelmesen megvizsgálva, lassan közeledtek a falu túlsó szélén álló romos épület felé. A lány szellő, és a csend békét kölcsönzött a tájnak, csak az elhagyott épületek lehangoló látványa jelezte, hogy itt egykor valami rettenetes esemény történt. A hely hangulatának hatására némán ballagtak végig az úton.

A rozoga kertkapu előtt megálltak, hogy Hermione a pálcájával óvatosan megvizsgálhassa, nem fenyegeti-e őket valami váratlan meglepetés.

- Olyan bűbáj, vagy átok, amit ismerek, nincs a kapun. Azért legyünk óvatosak!

A kapun valóban simán átjutottak, csak hangos nyikorgása hasított bele a csendbe. Miután továbbra sem mozdult semmi, tovább közeledtek a romhalmaz hatásait keltő épület felé. Néhány méterre tőle megálltak.

- Először járjuk körbe - motyogta Harry. A derékig érő gazban utat taposva libasorban elindultak. A ház másik oldala még rosszabb állapotban volt. Falai meggörbültek és kifelé dőltek, a tető maradványai pedig, szinte a levegőben lógtak. Az egész úgy festett, mint a rájuk akarna omlani. Harry torka ismét elszorult a látványtól. Ezt nem lehet megszokni...

A kis házba egyetlen ajtó vezetett. A dúsan burjánzó bokrok, fák és a magasra nőtt gaz szinte teljesen elrejtették előlük a bejáratot. Harry közelebb lépett, hogy félrehúzza a növényeket, és hozzáférhetővé tegye az ajtónyílást, amikor karja egy láthatatlan erőterbe ütközött. Meglepetten ugrott hátra, majdnem fellökve nyomában lépkedő barátait.

- Mi történt? - kérdezte Ron, pálcáját a bozóra szegezve.

- Valami nem enged belépni. Egy erőterfőle lehet.

- Éreztél valami furcsát? Valami jellegzetes? - faggatta Hermione, és közelebb lépett.

- Semmit. Nem okoz fájdalmat, se más szokatlan érzetet. - Harry elgondolkodva vakargatta homlokát. - Kicsit talán mégis emlékeztet valamire...

A következő pillanatban mindhármuk pálcája kiröppent a kezükből, és mozdulatlanra dermedve bámultak a kapu felől feléjük sétáló furcsa emberkére. Az idős férfi alacsony és vékony termete ellenére elszántan, határozott léptekkel, pálcáját rájuk szegezve közeledett feléjük.

- Kik vagytok, és mit kerestek itt? - dörrent rájuk, mialatt figyelmesen vizsgálta őket. Már mint Ront és Hermionét, Harry ugyanis még mindig a köpeny rejtékében állt. A kísértetiesen ismerős helyzet, szinte sokkolta a fiút: Éppen így, megbénítva kellett végignézni Dumbledore professzor meggyilkolását. Rémület töltötte el a gondolatra, hátha ezúttal sem tud segíteni, és baja eshet a barátainak. Szerencsére a férfi részben feloldotta a varázslatot, hogy foglyai válaszolni tudjanak. Harry is érezte a változást: lépni ugyan továbbra sem bírt, de a karjait már kissé tudta mozdítani.

- Csak körül szeretttünk volna nézni egy kicsit - válaszolt Hermione.

- Nem akartunk semmi rosszat - tette hozzá mentegetőzve Ron.

- Mutassátok a karotokat!

A varázsló sorban melléjük lépett, és bal alkarjukon feltépte a ruhát. Végül megnyugodva rájuk emelte bozontos szemöldöke alól kivillanó, valószínűtlenül kék szemeit.

- Ki küldött ide? És hol a harmadik társatok?

Barátai ijedten néztek egymásra, és az időt húzva megpróbálták rögtönözni valamit.

- Ön kicsoda? Honnan veszi, hogy többen vagyunk? - kísérletezett Ron.

- Talán trollnak nézek ki, hogy át akarsz verni egy ilyen ostoba hazugsággal? Honnan ugrott volna a kezembe *három* pálcá, ha nem hárman hadonásztatok volna velem?

Harry eközben végre lassú, óvatos mozdulatokkal előbányászta talárja belső zsebéből édesanyja pálcáját, és az idegenre szegezte.

- Petrificus totalus! - kiáltotta.

Az ismeretlen férfit azonban már az első hangra csillogó-áttetsző védőpajzs vette körül. Miután a varázslat ártalmatlanul lepattant róla, egyetlen mozdulattal magához intette Harry tartalék pálcáját is, azután egy valószínűleg nonverbális *Invitatio*val lerántotta róla láthatatlanná tévő köpenyét.

A fiú esetlenül állt, elámulva a varázsló gyorsaságától.

- Csak nem a híres Harry Potterhez van szerencsém? Látom, még gondod van a nonverbális mágiával - mordult rá az idegen, miközben alaposan megszemlélte tetőtől talpig. - Nem csoda, hogy nem találtam rajtatok a sötét jegyet. - Fejét csóválva, morgolódba legyintett, és az ámuló fiatalok felé nyújtotta elkobzott pálcáikat. Intett, hogy kövessék. - Gyertek velem!

- Ön Aberforth Dumbledore, igaz? - kérdezte Harry, és egy tapodtat sem mozdult.

- Ha úgyis tudod, kár bizonygatnom. Ha nem én lennék most itt, már halottak volnátok.

- Szeretnék bemenni - mutatott az ajtóra a fiú.

- Ahhoz korábban kellett volna felkelnetek - nevetett fel rekedten a férfi. - Ide csak az léphet be, akinek karján ott van a sötét jegy. Ha ez volt cél, akkor hiába jöttetek. A házat rendszeresen ellenőrzik a halálfalók, bár személyesen a Nagyúr már tizenhat éve nem járt erre. Jobb lenne azonban, ha nem itt beszélgetnénk.

- Már emlékszem! A Roxfort elleni támadáskor a torony aljában is ez az áthatolhatatlan fal volt... - csapott a homlokára Harry, ahogy elöntötte a felismerés.

Mindhárman elindultak és követték a férfit a szomszéd házhoz, ahol Lupin és Harry legutóbb látták eltűnni az alakját.

A rozoga épület előtt megálltak. Vezetőjük néhány kuszának tűnő pálcamozdulatára a bedeszkázott ajtó halványan vibrálni kezdett, majd Aberforth egyszerűen intett a többieknek és könnyedén átlépett rajta. Pár pillanat múlva kissé határozatlanul ugyan, de mindhárman követték.

Egy kis előszobában álltak egy rövid ideig, mialatt vendéglátójuk néhány biztonsági varázslatot tett a bejáratra. Innen egy nagyobb helyiségbe jutottak, ahol különös látvány fogadta őket. A belső tér - hála a tértágító bűbájoknak -, jóval nagyobb volt, mint azt kívülről feltételezni lehetett volna. A berendezés kissé kopottnak tűnt ugyan, mégis meglepően otthonos volt. Hangulatában a Griffendél klubhelyiségére emlékeztetett, legalábbis a padlót borító puha szőnyegek, a jókora kandalló, és a kényelmes, de kissé elnyűtt karosszékek ezt a hatást keltették. Bámulatra méltó volt azonban a falakat mindenütt plafonig elborító könyvespolcok látványa. Hermione ámulva sikkantott fel a meglepetéstől, azután szégyenlősen a szája elé kapta a kezeit.

- Valami baj van? - fürkészte házgazda, de a lány csak a fejét rázta.

- Hermione imádja a könyveket... - magyarázta Ron kissé fanyalagva.

- Akkor át is eshetnék a bemutatkozás hiányosságain. Aberforth Dumbledore vagyok, bár ezt a nevet évek óta nem használtam.

A férfi helyet fogalt az egyik fotelben, és várakozóan nézett rájuk. Most végre jobban szemügyre vehették. A kissé alacsony, vékony emberke tiszta, de elnyűtt ruházatán jól látszott, hogy gazdájuk elsősorban kényelemre törekszik, ezért emlékeztetett első pillantásra Mundungus Fletcher kopott rongyaira. Őszes-szürke haja a válláig ért, és kócosan lógott. Magas homloka és bátyjához hasonlóan mélyen átható, élénk kék szemei kétséget sem hagytak magas intelligenciája felől, összeszorított vékony ajkai azonban mogorva, magányos embert sejtettek.

A fotel alól egyszerre csak hangos fújás, szuszogás, és kaparászás hallatszott, majd egy macskaszerű, pettyes bundájú, feltűnően nagy fülű állat bújt elő. Lassú mozdulatokkal körbejárta őket, végigszimatolta a két jéggé dermedt fiút, miközben orozslánéhoz hasonló farka idegesen csapkodott. A lánynak érve azonban barátságosan dorombolni kezdett, és a lábához dörgölözött. Végül kényelmesen elhelyezkedett gazdája ölében, akinek türelmetlen intésére a többiek is helyet foglaltak egy-egy fotelben.

- Ron Weasley vagyok, uram. - A fiú a furcsa állatra bökött. - Megmondaná, mi ez az izé?

- Ez egy kneazel, Ron - világosította fel barátait Hermione. - Nagyon hasznos állat. Különleges képességei közé tartozik, hogy felismeri az alattomos, gyanús egyéneket, és biztos ösztönrel hazavezeti eltévedt gazdáját. Állítólag keresztezhető a macskával, és egyszer valaki azt mondta, talán Csámpásban is folyik valamennyi kneazel vér.

Az idős varázsló elismerően biccentett.

- Ő a legjobb barátom, Spotty, és valóban kneazel. Önben kisasszony kit tisztelhetek?

- Hermione Granger vagyok, uram.

- Örvendek. Te, pedig Harry Potter vagy, ehhez kétség sem férhet. Már a múltkor is itt ólalkodtatok, azzal a szakadt vérfarkassal. - Harry kérdő tekintetét látva, máris folytatta. - Láttam a nyomaitokat, és a védelmi varázslataim is időben érzékelték benneteket. Miért akartatok bejutni oda? - A férfi fejével a szomszéd ház irányába intett.

- Látni akartam, hol kezdődött minden. Hogy hol történt az, amit tönkretette az életemet...

- Viszont ugyanez az esemény rengeteg ember életét meg is mentette, nem gondolod? - vont a szemöldökét kérdően a varázsló.

- Igaza van uram - hajtotta le a fejét Harry. - Azonban minden hiába, hiszen ugyanúgy folytatódnak a rémségek, mióta Voldemort visszanyerte a hatalmát.

- Azért mégis van egy *kis* különbség. - Aberforth Dumbledore vesébe látó tekintettel méregette a fiút. - Most van valaki, akinek esélye lehet elpusztítani őt. Igazam van?

- Csak nem hiszi el, amit a Próféta mindenféle jóslatról összeírkal? - próbált Harry kibújni a kérdés alól.

- Azt nem is. Viszont ismerem a bátyámat, és ő feltehetően nem véletlenül állt ki melletted annyi éven át. Voldemort kétes értékű figyelme is bizonyára okkal irányult feléd már kezdettől fogva. Engem nem tudsz lóvá tenni, fiacskám. - Harry zavartan tért ki tekintete elől. - Hát az miképpen fordulhat elő, hogy felnőtt kíséret nélkül kószáltok erre, ahol a madár sem jár?

- Ez csak ránk tartozik - jelentette ki a fiú. - Dumbledore professzor megígértette velünk, hogy mást nem avatunk be a terveinkbe. Amikor legutóbb, a Roxfortban, az igazgatói irodában festményként beszéltem vele, őt is megemlítette. Részben ezért is tértünk ide vissza.

- Hmm... Egy portré, mi? Aztán mit mondott az a vén lókötő? Csak nem ígérgetett már megint a nevemben?

- Azt mondta, hogy maga tud segíteni nekünk. Hogy forduljunk az öccséhez információért, ha szükségünk lesz rá.

- Fiam, én itt élek már csaknem negyvenkét éve. Jóformán ki sem dugtam innen az orromat, eltekintve néhány röpke kiruccanástól. Szinte remete életet élek, ráadásul kevés emberi lényel tartom a kapcsolatot. Nem hinném, hogy sok mesélnivalóm lenne...

- Ne ködösiítsen! Mi sem véletlenül vagyunk itt - fortyant fel Harry.

- Biztos érdekes dolgokat látott annak idején itt a faluban. Mi pont ezekre lennénk kíváncsiak. Kérem, ennyit igazán megtehet... - nézett rá kérelmősen Hermione.

A férfi pálcájával az egyik ajtó felé intett, és kérdően feléjük fordult:

- Teát?

Mindhárman bólintottak. A nyitott ajtó mögül csörömpölés hallatszott, majd egy tálca úszott be rajta, négy csészével, teáskannával és a hozzávalókkal, majd finoman leereszkedett az asztalon. Mire mindenki kezében ott gözölgött a frissítő ital, Harry összeszedte a gondolatait.

- Miért él ilyen visszavonult életet?

- Megvan a véleményem a varázslótársadalomról, és nem kívánok részt venni benne semmilyen szinten. Annak idején, amit a muglik Második Világháborúnak neveznek, egy félelmetes feketemágus tört világuralomra. A Mágiaügyi Minisztérium akkor is igyekezett elbogatellizálni a dolgot, akárcsak manapság. Az ő hozzáállásuk miatt megszámlálhatatlan mugli és varázsló lelte halálát. Grindelwald, mert ő volt az, semmire sem volt tekintettel. Csak néhány elszánt varázsló és boszorkány járt a nyomában, hogy megpróbálja megtörni a hatalmát. Legtöbbjük azonban lassanként lemorzsolódott, felemésztette őket a kíméletlen ellenféllel folytatott kilátástalan küzdelem. Végül már csak ketten maradtunk a bátyámmal. Hosszú időben telt, míg végül nagy nehezen sikerült sarokba szorítanunk a fenevadat. Bár a végén Albus elpusztította őt, mindketten egy életre szóló emléket szereztünk. A bélyeg örökre a testünkbe égett, és a győzelem nekem majdnem az életembe került.

Talárját és kopott nadrágja bal szarát felhúzva megmutatta a vádliját. Bőrén ugyanolyan sebhely látszott, mint amit Harry egyszer Dumbledore testén látott. Az átokheg furcsa módon, a Londoni metró térképét rajzolta ki. A varázsló elgondolkodva bámulta a csészében önmagát kavargató teát, miközben folytatta a történetet.

- Családunk szinte minden tagja odaveszett a háborúban, rajtunk kívül. Én hónapokig feküdtem a Szent Mungóban, mire felépültem. Ezzel azonban még nem volt vége mindennek. A minisztérium folyton kitalált valamit, amivel zaklathatott bennünket. Nem bírták elviselni, hogy Albust - mivel szembeszállt Grindelwalddal, és végül legyőzte őt -, a kor legnagyobb mágusának kiáltották ki. Az irigység és a féltékenység elvette a józan eszüket, pedig a bátyámnál szerényebb embert talán sosem hordott a hátán a Föld. Ő a Roxfortba vonult vissza, és azontúl csak a diákoknak szentelte minden idejét és energiáját. Ezt a házat is akkoriban örököltük, így hát én ideköltöztem, hogy végre békén hagyjanak. Valóban nem tudok hát semmi érdekeset mondani, hiszen alig hagytam el a falut *azóta*. Csak ritkán fogadok látogatót, és ha néha a kezembe kerül egy Próféta, hát azt sem bírom végigolvasni az undortól. Az utóbbi években Spotty volt az egyetlen társam. - Szeretettel megvakargatta a kneazel nyakát, mire az lehunyt szemmel, hangos berregésbe fogott.

- Kérem, meséljen a családomról, és arról, ami tizenhat évvel ezelőtt itt történt - emelte rá tekintetét Harry. - Gondolom, ismerte a szüleimet... - Hangja rekedten szólt, amint szorongva várta a férfi mondanivalóját. A varázsló elgondolkodva nézte egy darabig, aztán belekezdett.

- A szüleid elrejtéséről a bátyám gondoskodott. Mindkét házat egyszerre örököltük a második világháború után, de csak én vettem igénybe az egyiket, miután visszavonultam remetei magányomba. Már akkoriban is csak néhány máguscsalád élt a faluban. Bevallom, nem igazán lelkesedtem a mozgalmasnak ígérkező szomszédság hallatán, de Albus kérésére végül beletörődtem. Édesanyád már várandós volt, amikor beköltöztek a szomszédba. Apád sajnos kevés időt töltött itthon a munkája miatt.

- Mi volt a foglalkozása? - csillant fel Harry szeme a kíváncsiságtól.

- Miután visszalépett a kecsgetető kviddics karriertől, egy biztonsági csomag és személyszállító szolgálatnál dolgozott. A legelképesztőbb helyekre kellett fontos embereket, vagy szállítmányokat eljuttatnia a legképtelenebb időpontokban. Bár sokat mentegetőzött, látszott rajta, hogy még így is élvezi az állandó seprűn lovaglást. Amikor nem dolgozni volt éppen, akkor a Főnix Rendjének ügyei szólították el otthonról. Édesanyád gyógyítónak készült, de a terhesség és a bujkálás miatt el kellett halasztania tanulmányait. Csak ritkán fogadtak vendéget, akik legtöbbször a szüleik, vagy a Rend tagjai voltak. Amikor fény derült a fokozódó veszélyre, megritkultak a látogatások, a *Fidelius*-bűbáj elvégzése után, pedig teljesen elmaradtak. Miután megszületél, gyakran átmentem segíteni a ház körül, hogy édesanyádnak több ideje legyen veled foglalkozni, és gyógyító bájitalokat készíteni a Rend számára. Hosszú idő után ő volt az egyetlen, aki közel tudott kerülni egy magányos öregember megkeseredett lelkéhez. Kivételes személyiség volt.

A férfi a múlton merengve nézett maga elé, az ölében fekvő Spotty bundáját simogatva, melyet az állat hangos dorombolása kísért.

- Uram, mondja el legyen szíves, hogy mit történt ... *akkor*.

- Hát senki sem mesélte még el? - Aberforth csodálkozva nézett rá. - Nem szívesen eleveníteném fel azokat az emlékeket...

- Csak Voldemort verzióját hallottam, amikor visszanyerte a testét - sütötte le szemeit Harry. - És... hallottam anyám sikolyát, amikor a dementorok megtámadtak...

- Ilyen élmények után biztos, hogy hallani kívánod?

A fiú elszoruló torokkal bólintott, és mindenre felkészülve, várakozóan nézett rá. Aberforth mélyet sóhajtott, és nekilátott a történet folytatásának.

- Aznap is csak ketten voltatok itthon, Lilyvel. Apád későre ígérkezett, ezért napközben ismét átmentem segíteni. A közös teázás után hazatértem a házamba, mint mindig. Késő este arra riadtam, hogy James hoppanál a kertben. Éppen visszaültem, hogy tovább tanulmányozzam kedvenc könyveim egyikét, amikor újabb pukkanások sorozata hallatszott odakintről. A falut legalább ötven halálfaló árasztotta el. Minden házat körülvettek, és azonnal megölték mindenkit, aki kilépett az otthonából. Nekem szerencsém volt. Aki rám támadott, nem ölt meg, csak megdermesztett, láthatatlan béklyóba vert, és elvette a pálcámat. Még láttam, amint egy álarcos halálfaló és Voldemort az üresnek látszó telek felé fordul, és mintha a föld alól nőne ki, előbukkan a házatok. A többiek nem láttak semmit, csak miután az áruló titokgazda hatástalanította a *Fidelius*-bűbajt. Voldemort a szemem láttára lépett be a házatokba teljesen egyedül.

Néhány pillanattal később már fel is harsant a halálos átok, és a nappali ablakai zöld fénnel fellángoltak. Csak egy puffanás hallatszott ki, majd egy kétségbeesett női sikoly kíséretében mindez megismétlődött a hálószoba ablakainak felvillanásaival egy időben. Ekkor már tudtam, hogy mindennek vége. A lélegzetvételnyi csendet újabb vakító zöld villanás törte meg a függöny takarásában, és harmadszor is felhangzott Voldemort hangján a gyilkos átok. A talaj abban a pillanatban remegni kezdett a lábak alatt, és morajló dübörgés robajlott végig a völgyön. Még a feszülten várakozó halálfalók is megrémültek, de nem mertek közeledni a házhoz. Bizonyára uruk hatalmas erővel végrehajtott varázslatának tudták be a furcsa jelenséget. A beálló csend egyre nyugtalanítóbbá vált. Az elviselhetetlenné fokozódó feszültséget az egyik fekete taláros halálfaló törte meg, aki egyszer csak berohant a megroggyant épületbe. Kiszáratva újra megjelent, kezében magasra emelve egy fekete köpenyt és egy pálcát. A társaihoz fordult: „A Sötét Nagyúr elveszett!” - kiáltotta, és lerogyott a földre. Egy magas varázsló elvett és megvizsgálta a pálcát, majd szó nélkül hoptanált velük. A többi halálfaló tanácstalanul nézegetett egymásra, aztán sorra követték a példáját.

A hallgatóság feszült tekintettel várta a folytatást. A férfi kortyolt a teájából, és tovább mesélt.

- A nem sokkal később érkező Albus vette le rólam a rontást, és együtt léptünk be a házba. A helyiségek falai megrepedeztek, a vakolat sok helyen leomlott. A nappaliban körülnézve semmi sem utalt rá, hogy mi történhetett Voldemort nagyúrral. A bátyám ekkor említette meg futólag a jóslatot, mondván, hogy lám bekövetkezett, aminek meg kellett történnie. Mégis, valahogy furcsa volt az egész. A szüleid testét az *Adava Kedavra* által halálba dermedt állapotban találtuk meg, és Albus elküldte őket az akkori főhadiszállásra. Egyedül te sírdogáltál a kiságyadban, homlokodon egy friss, villám alakú sebbel, melyből vékony vércsik szivárgott. Rögtön megvizsgáltunk, és kiderült, hogy meglepő módon kutya bajod sincs, az átok ejtette sebtől eltekintve. Nemsokára a kimerültségtől mély álomba zuhantál, így vitt el Hagrid, aki Albus hívására érkezett, egy repülő motorral. Reméltük, hogy a nagynénéd majd gondodat viseli a muglik között, jól elrejtve a varázsvilág szeme elől. Utólag visszagondolva sok mindent megértettem: Albus már akkor megsejtette, hogy ez nem a vége, hanem csak a kezdete valaminek.

- Szoros kapcsolatban voltak? - kérdezte Hermione a férfi elborult arcát szemlélve.

- Évek óta nem találkoztunk, de mindig tudtam, mi történik veled, miben sántikál. Három éve beszélünk utoljára. Úgy hallottam fiam, te láttad mi történt veled...

A varázsló kutató szemei Harry arcát fürkésztek. A fiú félrenézett, és nyelt egyet.

- Igen uram. Kígyót melengetett a keblén, ami végül megmarta. Az áruló a szemem láttára végzett veled. - Többet nem tudott mondani, mert mintha csomó nőtt volna a torkában, elakadt a hangja.

- Hogyhogy nem lehet belépni a házba? Hiszen önöknek is sikerült? - váltott témát Ron.

- Amikor három éve Voldemort visszanyerte a hatalmát, első dolga volt, hogy egyik bizalmasát ideküldte. Felhúzatott veled egy védőfalat, amivel lezáratta a házat, hogy csak az léphessen be ezentúl, aki magán viseli a sötét jegyet. Valami szándéka lehet a hellyel, de eddig egyszer sem jelent meg itt személyesen. Mintha nem akarna szembenézni egykori kudarca színhelyével.

- Gyakran járnak erre halálfalók? - kérdezte Harry, miközben ismét ráemelte tekintetét.

- Csak elvétve egy, aki ellenőrzi, hogy minden úgy van-e, ahogy hagyják.

- Nem próbálták megszüntetni az erőteret? Dumbledore professzor biztosan képes lett volna rá - jegyezte meg Ron.

- Először gondoltuk, hogy megpróbálkozunk veled, de Albus végül úgy döntött, biztonságosabb, ha nem tudnak arról, hogy megfigyelés alatt tartjuk a házat. Mondanom sem kell, rólam senki sem sejtette, hogy itt lakom, vagy hogy egyáltalán még létezem. Akkor beszéltek utoljára személyesen.

- Valahogy mindenképpen be kell jutnom oda - szögezte le Harry.

- Gőzöm sincs mi a célod fiú, de bármi legyen is, fel kell készülnöd rá, hogy vadásznak rád. Véleményem szerint a legfontosabb dolgod most a tanulás, és a felkészülés a harcra.

- Honnan veszi, hogy harcolnom kell?

- Nem vagyok már mai csikó fiam! Születésed óta célpontja vagy Voldemort figyelmének, s ennek bizonyára megvan a maga oka. - Vesébe látó tekintetével méregette a fiút, aki legilimenciától tartva, nyomban védőfalat próbált húzni féltett emlékei köré. Aberforth Dumbledore végül keserűen elnevette magát.

- Ez a te keresztéd fiam, neked kell viselned. Látom, igyekszel megóvni a titkaid, de tudnod kell, nem én vagyok az, akitől tartanod kell. Ha segíthetek, fordulj hozzám bizalommal, ha már Albus rám uszított titeket. Lehet, hogy hasznokra lehetek, bár csak a bátyám, és Lily emléke kedvéért segítek. Egyáltalán nem lelkesedem azért, hogy bármibe belekeveredjek.

Száját elhúzva kihörpintette maradék teáját, aztán szeme végigvándorolt a három fiatal hallottaktól kissé meggyötört arcán.

- Azt hiszem mára eleget mondtam.

- Köszönjük, hogy mindezt elmesélte - mosolygott rá szomorú szemekkel Hermione.

Harry és barátai csendben ültek, és kiürült teásbögréjüket szorongatva próbálták feldolgozni, amit hallottak.

- Tudja uram, lenne valami, amiben még segíthetne - fordult hozzá Harry, amikor az öreg már kikísérte őket az ajtóhoz. - Nem ismer véletlenül egy varázslót, aki közel állhatott Voldemorthoz, és R.A.B. a monogramja?

Aberforth Dumbledore egy ideig homlokát ráncolva kutatott az elméjében, azután tanácstalanul megrázta a fejét.

- Most nem jut eszembe senki, akire ráillene ez a lírás. Nem ismertem a Nagyúr köreit, ráadásul amennyire lehetett távortartottam magam a háborútól és a varázsvilágtól egyaránt. - A fiatalok elkedvetlenedő tekintetét látva még hozzátette: - Látogassatok meg a jövő hét végén ugyanekkor, hátha addigra tudok már mondani valamit.

- Nagyon köszönjük.

A három barát reménykedő pillantást váltott, majd elköszöntek.

Egyenesen a Roxfort birtok vadkan mintás főkapujához hoppanáltak, ahol éppen Tonks állt őrségben. Örömmel üdvözölte a kis csapatot, és elkísérte őket a kastély bejáratáig.